

Дотърча и татко и бързо слѣзе на двора при брата ми, който бѣ падналъ на земята.

— Нѣкой ме удари силно въ окото, — обясни той, като се повдигаше да стане.

— Отъ удара ли падна или се изплаши? — запита го татко.

— Ударътъ бѣше силенъ и съвсемъ неочакванъ. Азъ и сега не зная, кой ме удари, — каза братъ ми, като се озърташе наоколо си.

Азъ мълчахъ. Помислихъ да скрия, но не се решихъ. Признахъ. Татко не ми прости. Наплѣска ме. Бѣхъ виноватъ и наказанието не ми тегнѣше. Мжчно ми бѣше, че не знаехъ, що е станало съ окото на брата ми. Той продължаваше да го притиска съ едната си ръка. Откри го само следъ дългото настояване на майка ми. Видѣхме, че е силно зачервено, но друга повреда нѣмаше. Това ни поуспокои, ала веселото настроение не се върна вече въ къщи. Мама най-зле понасяше това и по едно време каза:

— Банята се е вече затоплила. Идете се изкъпете! Ние отидохме съ брата си напълно сдобрени, но не следъ много, дали отъ горещината или отъ нѣщо друго, той припадна. Родителитъ ми смѣтнаха, че това е все въ връзка съ нанесения му отъ мене ударъ. Така мислѣхъ и азъ, защото никога до сега на брата ми не бѣ прилошавало въ банята. Върху мене се изиспахъ нови ругатни, но тѣ ме измъчваха по-малко, отколкото мисълта, че азъ съмъ причина за всичко, що се случи тая вечеръ съ брата ми. Не можахъ да сдържа сълзитъ си и се заплакахъ.

Докато родителитъ ми се занимаваха съ него въ спалнята, азъ се измъчвахъ страшно въ банята. Помислихъ, че може и да се не свѣсти. Обзе ме ужасъ. Решихъ, че повече не мога да живѣя. Въ кухнята намѣрихъ едно горно палто и го навлѣкохъ безъ долни дрехи. Измъкнахъ се, безъ да ме забележи нѣкой.

Когато бѣхъ вече на двора, лѣхна ме хладъ и ме побиха студени трѣпки. Въ това време чухъ тревожния викъ на мама:

— Олеле, кжде е Иванчо! Въ банята го нѣма! Бързо се скрихъ задъ единъ храстъ въ градината. Отъ тамъ слушахъ добре настъпката въ къщи тревога за мене. Чухъ бързи стѣпки. Разнесе се гласа на татко. Викаше ме. Азъ не се обадихъ. Той излѣзе къмъ улицата и дълго се не върна. Чухъ, че се заплака и сестричето ми. Слушахъ, какъ братъ ми настояваше да излѣзе да ме дири и той, но майка ми не го пушаше, че не билъ добре.

Дѣдо сжщо бѣ излѣзълъ на двора и се вайкаше:

— Бре, кжде отиде това момче въ тая тъмнина!

Едно отъ пердетата се дигна и прозорецътъ се отвори. Братъ ми показва глава и извика:

— Дѣдо, ела! На мама стана лошо!

Не можахъ да изтрия повече и хукнахъ къмъ къщи.

О, колко беди докарахъ съ една шега!

Хр. Спасовски.